

Устнитѣ бѣха безсилни да говорятъ, и тѣ мълчаха. Но макаръ и да нѣмаше за какво да говорятъ, нѣкаква сила ги зовѣше единъ къмъ другъ. Тогазъ тѣ пияха кафе, пушеха и мълчаха.

А по нѣкога, дотѣгнало имъ мълчанието, ще се вдигнатъ двамата и ходѣха по булеварди, бирарии, театри, кинематографи — всѣкжде, гдето окото би се отвлѣкло отъ мжката на вжтрешенъ миръ — тѣ отиваха, гледаха и мълчаха.

Двамата другари не дирѣха забава — търсѣха зрелища да убиятъ времето. Андрея Поряза се мжчеше да намали болка по изгубенъ синъ; Петъръ Габара — да мине времето, което го дѣлѣше отъ тѣй силно очакванъ часъ.

И нито свѣтлитѣ зали на воения клубъ и отбрана публика, що пълнѣше салонитѣ съ шепотъ и парфюмъ; нито шумнитѣ бирарии съ кристално пиво; нито улицитѣ съ пѣстрата си публика можяха да ги отклонятъ отъ тѣхнитѣ тжги.

Тогава Андрея Поряза се прибираще въ своята стая; пушеше цигара следъ цигара и мислѣше.

... Зашо му е това богатство, кога нѣма синъ отъ сърдце да го замѣсти; кога нѣма кой родъ да продължи? ... и отщѣ му се да трупа богатства. Ала да стои съ скръстени ржце — и това му не бѣ по воля. Той обичаше почивката следъ труда: дирѣше развлѣчение следъ като е извършилъ нѣщо по уредбата на своитѣ работи. Въ такива часове се роди въ него мисълъ да направи нѣщо добро съ богатството си. Той знаеше, ще щомъ нѣма синъ — склопи ли очи, ще се явятъ званни и незванни и ще турятъ ржка на неговитѣ богатства, а това бѣ противно на неговото искане. Тогазъ той реши да направи заветъ.

Когато се роди тая мисълъ — нѣщо му отлекна на гърди. И когато обсждаше кому да стори заветъ — първа мисълъ, що стопли душа бѣ: да направи нѣщо